

PHẦN MƯỜI

Rừng về đêm thật lạnh, gió thổi cành lá xào xạc. Tiếng dế rồi tiếng côn trùng và tiếng của loài thú đi ăn đêm.

Thúy An nằm cạnh Đông Quân. Những cảm xúc và khao khát thuở nào bây giờ chìm lắng, dẫu anh vẫn yêu thương cô, vẫn chiều chuộng lo lắng.

Bếp than hồng đốt lên sưởi giá lạnh cho Thúy An. Đông Quân trỗi dậy. Anh bỏ thêm than vào lò, và lấy vớ mang vào chân cô.

- Có lạnh lắm không em? Em mới sinh còn non ngày non tháng, cần phải giữ ấm. Em mà đau yếu bệnh hoạn giữa rừng là khổ lắm.

Thúy An nhìn Đông Quân. Giá như họ sống nghèo, nghèo mà trong sạch và tự do thì đây là thiên đường hạnh phúc của cô và anh. Đây chẳng là thiên đường hay sao? Anh đang lo cho cô từng chút một. Nhưng thật tàn nhẫn! Hạnh phúc tạm bợ hoang tưởng. Ngày mai, ngày mai sẽ như thế nào đây?

Thúy An nhớ đến đứa con gái nhỏ, tình yêu của cô và Đông Quân. Nó chưa ra đời đã nếm mùi tù tội. Đêm nay nó ngủ hay thức, hay đang quơ tay tìm bầu vú mẹ? Thúy An không muốn khóc mà sao dòng nước mắt cứ lặng lẽ chảy ra.

Đông Quân kêu lên:

- Em cứ khóc như thế này, anh đau lòng quá, An ạ.

- Em nhớ con. Anh có hình dung ra nó như thế nào không? Mẹ hoài thai trong tù, đứa con nhỏ bé ốm yếu như một con mèo, chào đời tiếng khóc như mèo kêu.

- Em đừng nói nữa! Anh van xin em đó An. Anh và em cùng thiếu tình cảm của cha mẹ. Mẹ anh sinh ra anh đã gửi ngay cho ngoại. Bà chết oanh liệt cùng với ba của anh.

- Anh và em cùng con chúng ta nữa, những đứa con lẽ ra chúng không nên ra đời.

- Anh ân hận lắm. Tha lỗi cho anh...

Đông Quân vùi mặt mình vào tóc Thúy An:

- Anh biết bây giờ bất cứ lời nói nào của anh cũng không còn làm cho em tin anh nữa. Nhưng anh vẫn cứ nói, mãi mãi trái tim anh chỉ có mình em.

Thúy An thần thờ:

- Làm tổn thương nhau mà gọi là yêu nhau sao?

- Em có biết khi em vui vẻ bên Nguyễn Quân, anh từng đau khổ như thế nào không? Lúc đó, em đâu có thèm nghĩ đến anh và anh tự nhủ: anh phải đi kiếm

thật nhiều tiền, và anh sẽ đi tìm em. Dù em không yêu anh đi nữa, nhưng dẫu một đêm chăn gối thôi cũng đủ. Nhưng sự thật anh không ngờ là anh có em.

- Chưa bao giờ em có cảm giác hạnh phúc như những ngày chúng ta chung sống với nhau. Em cũng chưa bao giờ dám nghĩ là chúng ta hạnh phúc đến như vậy.

- Anh cũng mang một cảm giác hạnh phúc như em vậy.

- Hồi đó, anh là một tay đại phá phách.

- Ừ, bạn bè thấy anh thì gọi anh là tên đại phá phách. Nhưng đối với em, anh lại rụt rè, yêu mà không dám nói.

Trang sách có cánh rùng nàM tiên

Trong lớp có một nàM tiên nữa

Anh muốn nói mà run lên vì sợ

Thúy An cười buồn. Cô thấy thương cho Đông Quân và thương cả cho mình. Tiếng gà rừng gáy trong đêm sao buồn não nuột. Đêm sắp sáng. Đông Quân ủ Thúy An vào mình âu yêm:

- Ngủ đi em!

Thúy An giấu mặt vào ngực áo Đông Quân, nước mắt cô chảy dài lặM lẽ...

Nguyễn Quân bé bé “Tí xíu” - đứa bé con của Thúy An được Hồng Đào hóm hỉnh đặt tên như vậy. Nó ồm quá, nhưng đôi mắt thật lạnh lợi. Lòng Quân đau nhói. Thúy An đi một tháng đúng rồi, cô có còn trở về hay không? Cái gã Đông Quân khốn kiếp, sao nó có thể hại người mình yêu như vậy.

Con thật vô phúc Tí Xíu ạ. Vừa ra đời đã không cha không mẹ.

- Anh đưa cho em, anh đi ăn sáng rồi đi làm.

Hồng Đào đỡ bé Tí Xíu trên tay Nguyễn Quân, cô rất giận Thúy An, tuy nhiên vẫn thương yêu lo lắng cho đứa bé. Nguyễn Quân cảm động ôm quàng qua vai vợ:

- Anh rất cảm kích vì em đã thông cảm cho anh.

Hồng Đào mỉm cười:

- Em là vợ anh, em không thông cảm cho anh thì ai vào đây?

- Em đã vất vả vì anh, vì con của chúng ta rồi đến bé Tí Xíu.

- Bé Tí Xíu là con em, anh không được nói gì nữa nhé. Anh đi ăn sáng rồi đi làm. À! Trước khi đi làm, anh nhớ ghé chỗ của anh Quang, ảnh cũng bị phiền phức vì việc Thúy An trốn đi đó.

- Ừ.

Nguyễn Quân hôn nhẹ vào má vợ. Ngoài tình yêu có với nhau, anh và Hồng Đào còn có ân sâu nghĩa nặng. Có thể nói, suốt đời này, anh khó tìm được một người thứ hai như Hồng Đào.

Nguyễn Quân vừa đứng lên, Hồng Đào lém lỉnh:

- Anh chưa hôn con.

- Ồ.

Quân bật cười cúi hôn bé Tí Xíu:

- Em cũng giao nó cho chị vú rồi ăn sáng, đi làm chứ.

- Dạ.

Nguyễn Quân đến gặp Quang, anh bắn khoăn:

- Anh có tin gì của Thúy An không?

Quang lắc đầu buồn bã:

- Không. Tôi đang bị kiểm điểm. Tôi cũng không dám nghĩ là cô ấy đi và không trở lại nữa. Một tháng rồi còn j.

Nguyễn Quân đứng thờ người ra. Thúy An đang ở đâu? Cô có biết mọi người hết lòng lo lắng cho cô, còn anh cứ ray rứt mãi không thôi.

Thúy An hái một cánh hoa dại màu tím, cô đưa lên mũi:

- Anh biết hoa này là hoa gì không, anh Đông Quân? Chẳng có mùi vị gì hết.

- Đây là cay hoa mua. Hoa rừng, tuy rất đẹp nhưng thường không có hương vị gì cả.

- Giống như em vậy, chẳng có một chút hương.

Đông Quân nhăn mặt:

- Sao em lại nói như vậy. Em là một bông hoa tươi thắm, giúp cho căn nhà hạnh phúc của chúng mình tỏa hương ngào ngạt.

- Vậy sao?

- Thúy An phì cười:

- Quen anh cả chục năm nay, bây giờ em mới biết con người của anh thật lãng mạn.

- Hồi đó, anh làm thơ cho em rất nhiều, nhưng rồi chỉ có mình anh đọc.

- Anh còn nhớ không?

- Nhớ chứ. Nó là cảm xúc đầu đời của anh mà. Anh đọc cho em nghe nhé!

Lên ấy chúng mình đi cắm trại

Lên xe, anh tìm chỗ ngồi phía sau

Nào ngờ em lại ngồi phía trước

Hồi lâu xe dừng, để cả lớp cùng ăn trưa

Dưới khu rừng kim râm mát

Lên xe lần này, anh vội tìm ngay một chỗ ngồi phía trước

Quay lại nhìn, em đã lại phía sau...

Đông Quân cười buồn:

- Hồi đó, em yêu Nguyễn Quân chứ đâu có yêu anh.

- Nhưng bây giờ chúng ta lại là của nhau. Đúng là định mệnh, phải không anh?

- Đang nói, Ta chợt nhận mặt:

- Anh vò cái lá gì trong tay hồi quá.

- Lá thuốc cá đó, em không biết sao? Người ta gọi lá này bằng cái tên đẹp đẽ: “Đơn hùng tín”.

- Tại sao lại là lá đơn hùng tín?

- Anh cũng không biết. Vò nát lá này thả dưới nước, cá dưới ao sẽ chết và nổi lên.

- Lá độc như vậy sao anh?

- Ừ.

- Vậy em ném thử, xem người ta có chết vì ăn lá này không.

- Thúy An đưa chiếc lá vào miệng. Đông Quân hoảng hốt hắt tay Thúy An ra:

- Em điên rồi hả? Ăn vào sẽ chết đó.

- Có một lá chết gì mà chết.

- Một lá cũng đủ làm cho em tê dại cứng hàm, anh làm sao chạy chữa cho em khi chúng ta đang ở trong rừng. Em đừng có điên.

- Anh Đông Quân! Anh có sợ chết không?

- Chết, dĩ nhiên là sợ rồi. Nhưng chết vì lá đơn hùng t́n, anh không cam lòng chút nào.

- Anh Quân ơi!

- Có tiếng A Voòng gọi Đông Quân. Anh đứng lên:

- A Voòng về nhà. Em cứ ở đây, anh vào nhà nói chuyện với nó.

Thúy An cắn môi

- Anh vẫn tiếp tục đi con đường này à?

Đông Quân cau mày:

- Em nói anh phải làm sao đây?

- Bây giờ, đâu phải anh không có tiền.

- Đành vậy, nhưng muốn nghỉ không phải dễ đâu. Bọn họ cũng không để cho mình sống yên ỏn đâu.

- Đông Quân “oi” một tiếng to cho A Voòng nghe, rồi đi nhanh vào nhà. Thúy An buồn bã nhìn theo. Hả ở Sài Gòn, Nguyễn Quân rất mong cô trở về.

Bàn tay Thúy An vô tình vò lá đơn hùng t́n, mùi tanh nồng của nó làm cô nhìn xuống tay mình.

Đông Quân nhìn trước nhìn sau, anh yên tâm, vì trên sàn gỗ cao, anh có thể nhìn thấy Thúy An. Cô đang ngồi bên cái hồ bom đầy nước.

Anh quay sang A Voòng:

- Có chuyện gì vậy?

- Anh Cả nói ngày kia có hàng. Anh định sống ở đây hoài sao? Tôi muốn về Nông Pênh.

- Thì đi. Sau chuyến này, mình về đó cũng được.

A Voòng tươi nét mặt:

- Anh mang theo cả cô ấy à? Đừng quên cô ấy là tội phạm.

Đông Quân nghiêm mặt lại:

- Không lẽ anh muốn tôi bỏ cô ấy?

- Đâu có.

- Hàng về mấy giờ, biết không?

- Có lẽ buổi chiều.
- Được rồi, một giờ trưa ngày môt, tôi sẽ có mặt.

A Voòng đội nón lên đầu trở ra, men theo con đường mòn mà đi. Đông Quân trở ra với Thúy An:

- Em để anh xuống suối có dính con cá nào không.
- Dạ.

Đông Quân cởi quần áo ngoài, lội xuống hồ bom to đùng. Anh kéo cái lợp cá lên. Mấy con tôm càng và con cá chêm to. Đông Quân reo lên như đứa trẻ:

- Thúy An! Anh và em có một bữa thịnh soạn rồi.

Thúy An cũng reo lên hơn hở:

- Con cá chêm to quá, anh Đông Quân.

Đông Quân sách cái lợp cá đi lên:

- Cá chêm và con tôm này mình nướng lên.

Em mang nó vào nhà, anh đi hái lá sấu đầu cho.

Thúy An biết Đông Quân rất thích ăn gỏi lá sấu đầu bóp với me chua và cá chêm nướng. Ở đây không có me, nên cô dùng lá khế rừng thế. Thúy An sách cái lợp cá về nhà. Đông Quân không biết, trong túi quần của Thúy An có cả chục lá đơn hùng tít.

Đông Quân hái lá sấu đầu về, Thúy An đã làm xong con cá chêm. Cô đưa cho Quân để đặt lên bếp than nướng. Phần mình, cô rửa sạch lá sấu đầu. Lá khế rừng và cả lá...đơn hùng tít, thái nhỏ ra.

Cá nướng bóc mùi thơm lừng. Đông Quân suýt xoa:

- Ngon tuyệt vời! Em làm nước chấm đi Thúy An! Anh thích em làm món nước chấm. Hồi đi học, mỗi lần đến nhà em, được em mời ở lại ăn món đu đủ trộn gỏi, anh thích mê luôn.

Thúy An lặng người nhìn Đông Quân. Nếu như anh biết cô trộn lá đơn hùng tít vào lá sấu đầu, anh sẽ giết cô. Nhưng cô chọn rồi con đường để đi và không còn một chút hối tiếc.

Chén nước mắm đỏ tươi thật ngon lành. Thúy An trộn cá xé nhỏ vào lá sấu đầu, song cô chan nước mắm vào. Cô nếm thử, rồi mỉm cười:

- Anh Quân! Ăn thử xem. Mà thôi, để em dọn lên. Anh uống một chút rượu nữa nhé.

Đông Quân vui vẻ:

- Anh dọn phụ em.

Thúy An hồi hộp rót rượu ra ly. Cô nhấp môi một chút, rồi gấp gỏi sấu đầu bỏ vào chén cho Đông Quân.

Đông Quân vừa ăn vừa uống rượu:

- Em trộn món gỏi này ngon tuyệt vời luôn, nhất là nước mắm.
- Em học cách làm nước mắm của ba em.

Nhắc đến ba, Thúy An chợt buồn:

- Ba em bây giờ chắc già nhiều lắm. Ông cũng rất giận em.
- Ăn nữa đi anh Quân.

Chính Thúy An cũng ăn thật nhiều, cô chờ đón cái chết đến với mình. Trong một loáng, cái đĩa gỏi cạn vèo. Đông Quân mỉm cười ôm qua vai Thúy An:

- Anh mong cuộc sống của chúng ta mãi hạnh phúc như thế này.
- Mãi mãi không phải anh? Anh Quân! Uống với em một ly nữa đi.

Đông Quân bỗng nhăn mặt, xoa tay:

- Anh không uống nữa. Bụng anh đau đau như thế nào ấy.

Chính Thúy An cũng nghe đau. Một cái đau quặn như ai xé ruột gan mình ra. Có cả nóng nữa, nóng như lửa đốt. Cô nén đau nhìn Đông Quân.

- Anh đau bụng nhiều không?
- Nhiều.

Đông Quân gập người xuống, cổ nén cơn đau đang mỗi lúc nhiều hơn. Ruột gan như lộn tùng phèo lên. Đông Quân thều thào:

- Thúy An! Em làm gỏi gì vậy?

Thúy An cười, nụ cười đau đớn lẫn trong cái đau của thể xác lẫn tâm hồn.

- Anh không biết em làm gỏi gì sao? Gỏi sấu đâu trộn với lá đơn hùng tén.

Đông Quân hét lên kinh hoàng:

- Tại sao em làm như vậy? Anh đã nói lá đơn hùng tén rất độc kia mà.

- Anh và em đều là những kẻ góp phần làm băng hoại xã hội, chúng ta không nên sống. Đông Quân! Anh sợ chết ư? Chúng ta sẽ chết chung với nhau mà, bằng cớ là em cũng ăn gỏi và uống rượu với anh.

Đông Quân đưa tay vào miệng thọc sâu vào, cố móc họng cho nôn ra. Thúy An nhìn Đông Quân:

- Anh bảo yêu em mà không muốn chết chung với em sao?

Đông Quân vẫn cố móc họng ra, nhưng không tài nào móc cho nôn ra. Anh cố đứng lên đi lấy muối hòa vào với nước uống cho nôn ra. Thúy An chồm người tới, cô ôm chân Đông Quân:

- Đừng cố gắng nữa anh Quân. Muộn rồi...

Đông Quân xô Thúy An ra:

- Em điên quá rồi. Tại sao lại hủy diệt sự sống của mình. Anh đã nói là chúng ta sẽ về Nông Pênh, sẽ không ai biết chúng ta là ai cả.

- Em không muốn sống trên sự đau khổ của người khác, khi anh là người gieo cái chết trắng khắp nơi, còn em lại không biết, vô tình đi tiếp sức cho anh.

Đông Quân chệnh choạng đi. Đau quá, anh té ngổi trên sàn nhà. Thúy An lúc này đã gục xuống, máu từ miệng, mũi tuôn ra. Đông Quân kinh hãi. Anh quên cả cơn đau của mình, lết tới ôm choàng lấy Thúy An:

- Em không được chết An ơi! Em không được chết, em phải sống với anh.

Thúy An đã ngừng thở. Chát đon hùng tìn đã đốt cháy cả ruột gan của cô.

Đông Quân khóc nức lên:

- Thúy An! Em điên rồi...

Đông Quân ngã người bên Thúy An, anh ôm chặt lấy cô.

Rời trang cổ tích bước ra

Nàng tiên nhỏ hai tà áo thơ

Trần gian-câu bé ngủ mơ

Thấy là hoàng tử, ngẩn ngơ giữa vườn

Hoàng tử hai mươi tuổi

Công chúa cũng tuổi hai mươi

Tóc thơm em bỏ suốt dài

Cho hoa tình gọi nở

Cho anh đem về chiêm bao...

Mười bảy năm sau...

Chưa kịp dựng xe, Hồng An đã hét to từ ngoài ngõ:

- Ba ơi! Con đậu vào đại học rồi.

- Ba nghe rồi. Ba biết trước con gái ba sẽ đậu mà,

Hồng An giậm chân phụng phịu:

- Ba chẳng mừng cho con chút nào cả.

- Sao không. Con đậu vào đại học là ba mừng lắm rồi. Chúc mừng con!

Thấy Nguyễn Quân không vui, Hồng An sà vào cạnh cha, cô bé ôm cánh tay cha.

- Hay là ông trời hay mưa làm cho cái chân ba đau hả ba?
- Ồ, trời mưa hay trở lại là nó lại đau.
- Con lấy thuốc cho ba uống nghen.
- Khỏi, ba uống rồi. Mẹ con về rồi kìa. Mau ra sách đồ phụ mẹ con.

Hồng An tíu tíu chạy ra:

- Ôi! Mẹ mua gì nhiều quá vậy?
- Mẹ mua mừng con thi đỗ, với đám giỗ của... di và dựng con.
- Ủa! Đến đám giỗ rồi sao mẹ? Mẹ tài ghê! Năm nào mẹ cũng nhớ hết.
- Phải nhớ chớ con.

Nguyễn Quân đưa mắt nhìn Hồng Đào lác đàu. Ông không muốn Hồng Đào nói ra sự thật. Thúy An phụ lời hứa với ông. Cô phụ lời hứa chờ đợi ông đi làm tình nguyện viên quay về, rồi lúc ra đi tìm Đông Quân nữa, cô nói mình sẽ quay trở lại. Vậy mà cô đi mãi mãi không về.

Mỗi năm, ông đều hy vọng có một phép màu nào đó cho cô trở về, nhưng mãi mãi và mãi mãi, không bao giờ có ngày cô quay trở về. Cô đã thành một nắm đất cùng Đông Quân nằm giữa cánh rừng hoang vắng.

- Con phụ mẹ mang mọi thứ vào. Nhớ cẩn thận với hoa lay-on nha. Àh hít hít mạnh mùi hoa:

- Năm nào mẹ cũng mua hoa lay-on trắng. Bộ hồi đó, di dựng thích hoa lay-on trắng lắm hả mẹ?
- Ồ. Con lấy hoa chung vào bình, rồi sắp trái cây vào đĩa nữa nghen con.
- Dạ.

Hồng An cắm hoa vào bình, sắp trái cây ra đĩa, xong cô mang lên bàn thờ và ngắm hai người trong ảnh.

- Ảnh chụp kỳ quá ba ơi!
- Sao con?
- Chú Đông Quân tay cầm cái tô, một tay cầm chai nước tương...têu thật.

Nguyễn Quân mỉm cười, lòng ông dịu lại với bao kỉ niệm xưa chợt ùa về. Ngày ấy, Yên Xuân cứ hét ầm lên, gọi Đông Quân là cái tên đại phá phách. Hai mươi năm hơn, người mái tóc điểm màu bạc, người nằm yên dưới lòng đất, để lại bao ngậm ngùi, tiếc thương.

- Ê! Nhỏ đậu vào đại học rồi hả?

Nguyễn Trung bước vào. Hồng An nguýt anh trai:

- Nè! Em lớn rồi, không được gọi em là nhỏ hay Tí Xíu đó. Có bạn bè người ta đến, anh cũng gọi mắc cỡ thấy mồ.

Nguyễn Trung thân nhiên:

- Anh chẳng thấy có gì mắc cỡ cả. Mẹ đặt anh tên Trung, chớ nếu mẹ đặt anh tên là Tuấn. Bạn bè anh đến, em có gọi Tuấn ơi Tuấn à, anh cũng không mắc cỡ gì hết.

- Hứ! Nói như vậy cũng nói. Em đậu vào đại học rồi, anh chúc mừng em cái gì đây?

- Tặng một bịch kẹo bòn bon.

Hồng An kêu lên:

- Anh đúng là trùm sò mà. Người ta lớn rồi, không có ham ăn kẹo bòn bon nữa đâu.

Nguyễn Trung cặp cổ Hồng An lôi đi:

- Nói vậy chớ anh tặng em cây viết có khắc tên, em chịu không? Nè! Đẹp không?

Hồng An reo lên, cô hôn vào má anh trai:

- Cảm ơn anh Hai.

Yến Xuân đến lúc đó. Bà nhăn mặt nhìn cả hai rồi quay sang Nguyễn Quân:

- Sao anh để tụi nó thân mật với nhau dữ vậy?

- Có sao đâu. Anh em tụi nó xưa nay vẫn yêu thương nhau như thế.

- Nhưng tụi nó đâu phải là anh em ruột thịt gì với nhau.

Nguyễn Quân đưa ngón tay lên môi:

- Yến Xuân chớ bao giờ có suy nghĩ phân biệt. Tôi và Hồng Đào luôn xem Hồng An như đứa con ruột thịt của mình, không bao giờ tôi để cho Hồng An biết cha và mẹ nó là ai.

Yến Xuân ngậm ngùi nhìn lên bức di ảnh. Ngày ấy, bà. Thúy An. Đông Quân và Nguyễn Quân đều ở tuổi mười bảy, tình cảm lúc đó sáng như vàng nhạt nguyệt. Nhưng rồi tất cả nhuộm màu thời gian, để bây giờ có nhớ nhau đi chẳng nữa cũng chỉ còn là nỗi nhớ ngậm ngùi.

Chiếc xe đỗ xích lại trước cổng trường. Yến Mai mừng rỡ chạy ra:

- Anh Thiên Sơn! Đi đón em hả?

Thiên Sơn mỉm cười:

- Không, anh đi đón Hồng An.

Yên Xuân xịu mặt:

- Anh nói đi đón em một tiếng cũng không được sao? Hồng An có gì tốt, sao ai cũng xúm lại quanh nó.

Thiên Sơn tắt nụ cười:

- Nếu em không có xe về, anh sẵn sàng đưa em về.

- Không cần. Em hỏi thiệt anh, anh thích Hồng An?

- ...

- Em nói cho anh biết, con người nó không tốt lành gì đâu. Nó cũng không phải con ruột của bác Nguyễn Quân với dì Hồng Đào đâu.

Cả hai không nhìn thấy Hồng An đang đi ra. Cô đứng lại lắng nghe câu chuyện của họ.

Thiên Sơn khó chịu:

- Anh thích Hồng An là anh thích, đâu cần cô ấy là con ruột của bác Nguyễn Quân hay dì Hồng Đào.

- Vậy anh có biết, Hồng Quân là con ai không?

- Hồng An là con của ai?

- Ba mẹ nó đều buôn bán ma túy và bị kết án. Người tử hình, người chung thân. Họ dắt nhau lên rừng tự tử chết hết.

- Em nói bậy bạ cái gì vậy?

- Em không nói bậy. Không tin, anh hỏi dì Đào hay bác Quân xem.

Hồng An sừng sốt, từ sừng sốt cô bật khóc nấc lên. Tiếng nấc cho Thiên Sơn nghe thấy. Anh quay lại thảng thốt:

- Hồng An ...

Nhưng Hồng An né người qua, cô chạy tuôn đi. Thiên Sơn hoảng hốt đuổi theo:

- Hồng An! Chờ anh với ...

Hồng An cứ chạy. Yên Mai chạy theo ngăn Thiên Sơn lại. Thiên Sơn tức mình gạt mạnh Yên Mai ra, anh chạy theo Hồng An, nhưng cô đã lên xe tắc xi đi mất.

Thiên Sơn giận dữ quay lại:

- Em nghe cho rõ đây Yên Mai. Anh không ngờ em ác mồm ác miệng như vậy. Hồng An có chuyện gì, anh không tha cho em đâu.

Thiên Sơn lên xe bỏ đi. Yến Mai hần học nhìn theo. Được, nếu đã như vậy, cô sẵn sàng cho cả trường biết chuyện xấu của Hồng An.

Hồng An gõ tay lên cửa. Rồi không đợi Nguyễn Quân cho phép, cô xô cánh cửa bước vào:

- Ba!

Nguyễn Quân vui vẻ:

- Con đi học về rồi à? Sao không về nhà còn ghé đây? Có chuyện gì muốn nhờ ba giúp phải không? Ủa! có chuyện gì mà con khóc vậy? Anh Trung con lại phá phách gì con, phải không?

- Không có. Con có chuyện này muốn ba thành thật trả lời con.

Hai chữ “Thành Thật” được Hồng An nhấn mạnh. Nguyễn Quân phì cười:

- Được rồi, ba sẽ thành thật trả lời con. Nào! Chuyện gì, con gái tí xiu của ba cứ hỏi đi.

- Con muốn biết con có phải là con ruột của ba mẹ không?

Nguyễn Quân cố giữ nụ cười:

- Thì đúng rồi. Chẳng lẽ ... con ghê sao con?

- Liệu có bao nhiêu phần trăm thành thật, hả ba?

Nguyễn Quân nhú mày:

- Con lại nghe ai nói bậy bạ gì à? Làm sao con không phải do chính ba mẹ sinh ra.

- Không phải. Ba mẹ con đã đưa nhau lên rừng tự tử, vì họ bị kết án tử hình.

Suýt chút nữa, Nguyễn Quân buông toi tách trà trên tay. Một cử chỉ không qua được đôi mắt tinh nhạy của Hồng An. Cô vặn lại Nguyễn Quân:

- Là sự thật phải không ba? Yến Mai không bao giờ dám nói phịa chuyện tà trời như vậy?

Nguyễn Quân thở mạnh:

- Nó nói bậy, con đừng nghe.

- Không, con tin nó nói thật.

Nguyễn Quân nghiêm mặt:

- Ba là ba của con, ba nói con không tin à? Con có biết ba đang nổi giận không?

Hồng An ứa nước mắt:

- Con xin lỗi. Ba có biết con nghe nó nói với anh Thiên Sơn như vậy. Lúc đó, có rất nhiều người nghe. Con lúng búng cả lỗ tai. Con vừa khóc vừa chạy đi tìm ba.

Nguyễn Quân bỏ tách trà xuống bàn, ông đứng lên đi lại ôm Hồng An, kéo vào lòng mình:

- Con là đứa con gái ba yêu nhất, còn hơn cả anh Hai của con. Ba luôn luôn đứng về phía con kia mà.

- Con biết. Con cũng cầu mong con không có người cha hay mẹ như thế.

- Cha mẹ không chọn được con cái và con cái cũng vậy. Con là con ruột của ba và mẹ sinh ra. Hãy tin lời của ba. Bây giờ đợi ba cất hồ sơ, rồi cha con mình về nhà.

Lòng Hồng An dịu lại, cô gạt nước mắt cười:

- Ba không giận con lúc này hờn hào với ba chứ?

- Nếu con còn như vậy, ba sẽ rất giận con.

- Con sẽ không như vậy.

Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng chịu yên. Cả trường đều biết chuyện Hồng An có cha và mẹ đều kết án tử hình. Cô bỏ học, mọi thứ đối cô như một cú sốc kinh khủng.

- Ba và mẹ nói dối con.

Hồng An khóc òa lên. Hồng Đào ôm cô vào lòng:

- Chuyện như thế này, ba mẹ không dấu con nữa. Mỗi năm, ba mẹ làm giỗ là cho cha và mẹ con. họ đã đến với nhau từ một bất hạnh của cuộc sống, để có con. Sinh con ra chẳng mấy ngày, mẹ con đi tìm cha con và mãi mãi không trở về dù người đã hứa sẽ trở về. Người chỉ về bằng nắm đất lạnh.

Hồng An bàng hoàng. Nhưng lúc này, cô không thấy đau lòng mà là một nỗi buồn. Hận mẹ của cô phải rất đau đớn khi nghĩ đến phương án tự hủy diệt mình và hủy diệt người đàn ông của đời mình.

- Bây giờ con đã hiểu rồi chứ. Dù cho con không phải là đứa con do ba mẹ sinh ra, nhưng mẹ rất yêu con. Ba con, rồi anh Trung nữa, có ai xem con là người ngoài đâu. Miệng đời, không hơi đâu mà họ bàn tán hoài. Còn Thiên Sơn, nếu là vì chuyện này mà rời bỏ con, con không nên tiếc, vì đó là người không xứng đáng cho con yêu và trao gởi cuộc đời mình, con hiểu không? Điều cần bây giờ là con phải học. Đó chính là sự trả hiếu ân.

- Con hiểu rồi thưa mẹ.

Buổi sáng vừa ôm cặp bước ra đường, Hồng An chạm ngay Thiên Sơn. Cô lãnh đạm cúi đầu. Thiên Sơn đứng chẵn cô lại:

- Anh có chuyện muốn nói với em. Năm phút thôi, không làm trễ giờ học của em đâu.

Hồng An mĩm môi khe khẽ:

- Anh nói đi!

- Dù cho em là con ai đi nữa, tình cảm của anh đối với em không thay đổi.

Hồng An ngược lên nhìn Thiên Sơn. Anh nhìn lại cô, cái nhìn dịu dàng sâu thẳm.

- Bây giờ, em có thể đi học.

Hồng An vụt ôm choàng Thiên Sơn. Không có lời nói nào, mà chỉ có giọt nước mắt hạnh phúc trào ra ướt vai áo Thiên Sơn. Anh để yên cho cô khóc.

Sau cách cửa, Nguyễn Quân bồi hồi nhìn ra. Ông thấy lại hình ảnh thời thơ ấu của mình ngày nào.

Giữa những người thắp thoáng qua mau

Em có thấy bóng ai đang sống lại

Ấy là chúng mình của thời trẻ dại

Những thanh keo nguyên màu trong ký ức

Vẫn chưa bong đến lớp giấy cuối cùng

Một bầu trời lặng lẽ đến bao dung

Thúy An ơi! Bao giờ em trở lại? Anh đã hỏi trăm ngàn lần như thế. Dù anh biết là mãi mãi, em không về nữa, nhưng anh vẫn nhớ và vẫn mãi mãi đợi chờ, để tự hỏi: bao giờ em trở lại?

HẾT